

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Boico Victor, Guzun Ion,

examinând fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 aprilie 2022 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2022, în cauza penală în privința lui,

Grubleac Victor XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.11.2019 – 15.04.2022;

Instanța de apel: 18.05.2022 – 14.09.2022;

Instanța de recurs: 16.11.2022 – 01.02.2023;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 aprilie 2022, Grubleac Victor a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

La data devenirii definitive a sentinței, de aplicat în privința lui Grubleac Victor măsura preventivă – arestarea preventivă, cu plasarea acestuia în penitenciar pentru executarea pedepsei cu închisoare stabilită prin prezenta sentință, cu calcularea termenului din data reținerii inculpatului.

S-a încasat de la Grubleac Victor în beneficiul statului suma de 1 808 (una mie opt sute opt lei) lei, cu titlu de cheltuieli suportate la efectuarea raportului de constatare nr. XXXXX din 08 iulie 2019 și a raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-3697 din 26 septembrie 2019.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Grubleac Victor la data de XXXXX, aproximativ la ora 20:20, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestora, prin acces liber a intrat în domiciliul Elenei Leah, situat în or. XXXXX, unde a inițiat un conflict cu ultima, în cadrul căruia s-a îndreptat spre bucătărie de unde a luat un cuțit pe care l-a pus în regiunea abdomenului părții

vătămate Elena Leah, numind-o cu cuvinte necenzurate și amenințând-o cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății. Astfel, amenințările lui Grubleac Victor au fost percepute ca reale de către partea vătămată Leah Elena, existând pericolul realizării acestora.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, lui Grubleac Victor, i se încriminează săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod penal, după indicii calificativi: *„amenințarea cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, existând pericolul real al realizării acestei amenințări”*.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l achita pe Grubleac Victor de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Codul penal.

3.1 În motivarea cerințelor sale avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor a invocat că inculpatul Grubleac Victor nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate nici la ancheta preliminară și nici în instanța de judecată, insistând că nu a comis acte de violență în apartamentul XX situat pe str. XXXXX.

Mai mult ca atât a evidențiat faptul că, inculpatul a explicat scopul vizitei lui în acest domiciliu, când a mers să se clarifice cu Leah Dima, care în acea zi l-a depozitat de bunuri personale.

A susținut că inculpatul nu a amenințat pe nimeni cu acte de violență.

A afirmat că, condamnarea lui Grubleac Victor este axată pe presupuneri, la materialele cauzei lipsând careva probe indubitabile. În acest sens susține că, probele acumulate la materialele cauzei nu oferă posibilitatea de a-l recunoaște vinovat pe inculpat.

A precizat că, linia de învinuire a lui Grubleac Victor e pusă la bază cele menționate de către presupusa parte vătămată, ceea ce el consideră o vădită cointeresare.

A enunțat că, nu s-a luat în considerație că inculpatul are loc permanent de trai, este angajat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv, ceea ce servește temei de a constata că nu a putut fi apriori declarat vinovat în comiterea infracțiunii. Astfel, din aceste motive, susține că s-a emis o sentință neântemeiată, lipsită de probe concludente.

Prin urmare, a reiterat că, vinovăția reflectată în sentință este întemeiată pe multiple presupuneri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2022, a fost respins apelul declarat de avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor și menținută sentința fără modificări.

4.1. În motivarea soluției instanța de apel a statuat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Grubleac Victor a săvârșit infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și

veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor. Astfel, acțiunile inculpatului Grubleac Victor au fost corect încadrate în baza art. 155 Codul penal după indicii calificativi: „amenințarea cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, existând pericolul real al realizării acestei amenințări”.

Necătând la faptul că inculpatul Grubleac Victor vina n-a recunoscut-o, instanța de apel a conchis că prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate, astfel, examinând probatorul administrat, instanța de apel a considerat dovedită în afara dubiilor rezonabile vina inculpatului pe deplin prin următoarea sistemă de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Leah Elena (f.d.136-137, 174); declarațiile martorului Ceaus Valentina (f.d.177-178); declarațiile martorului Leah Alexandru (f.d.184); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 05 iulie 2019, acțiune procedurală efectuată în cadrul căreia a fost cercetat domiciliul părții vătămate Leah Elena situat în mun. XXXXX, în cadrul căruia a fost ridicat un cuțit de bucătărie confecționat din metal (f.d. 18-19); procesul-verbal de confruntare din 30 septembrie 2019, dintre partea vătămată Leah Elena și Grubleac Victor în calitate de bănuit (f.d. 67-68); procesul-verbal de confruntare din 23 octombrie 2019, dintre Grubleac Victor în calitate de bănuit și martorul Ceaus Valentina (f.d. 69-70); precum și corpurile delictu un cuțit ridicat în cadrul cercetării la fața locului din 05 iulie 2019 din apartamentul nr. 65 a blocului locativ amplasat pe str. XXXXX, recunoscut și anexat la cauza penală prin ordonanța din 23 octombrie 2019 (f.d.48), și transmis spre păstrare în camera de păstrare a IP Ciocana mun. Chișinău, prin ordonanța din 23 octombrie 2019 (f.d. 49).

Instanța de apel, examinând probatoriul administrat, a considerat dovedită indubitabil vina inculpatului Grubleac Victor în amenințarea cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, existând pericolul real al realizării acestei amenințări, acțiunile lui just au fost calificate în temeiul art. 155 Cod penal, iar personalitatea acestuia susceptibilă supusă răspunderii penale.

Astfel, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 27 Cod de procedură penală, verificând probele administrate prin prisma prevederilor art. 95 Cod de procedură penală, adică din punct de vedere a admisibilității lor contrar opiniei apărării le apreciază ca fiind pertinente concludente și utile, or, în ședință nu s-au stabilit circumstanțe care să indice la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor.

Cu referință la elementele infracțiunii de amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, prevăzută de art. 155 Cod penal, urmează a se reitera următoarele: Obiectul juridic special al infracțiunii date îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea psihică a persoanei.

Prin „libertate psihică (morală, internă) a persoanei” se înțelege puțința ce-i este lăsată fiecărei persoane de a hotărî (de a dispune) în toate actele sale, în cadrul ordinii juridice, după cum va crede de cuviință, deci după cum îi vor dicta conștiința, sentimentele și interesele sale. Întrucât prin asemenea amenințări nu se realizează o influențare nemijlocită infracțională asupra corpului victimei, infracțiunea dată nu are obiect material.

Latura obiectivă a amenințării cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății; 2) circumstanțe: existența pericolului realizării acestei amenințări.

Astfel, prin „amenințare” se are în vedere acțiunea constituind o formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către făptuitor a unui act de natură să inspire victimei temere, fapt ce o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Acțiunea de amenințare trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeuri că se va realiza într-un final.

În contextul dat, reieșind din declarațiile date de către partea vătămată Leah Elena atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței de judecată și confirmate de martorul Ceaus Valentina, ultima a comunicat că, „...Grubleac Victor s-a îndreptat spre bucătărie, iar pe masă avea un suport din lemn pentru cuțite. A luat un cuțit mare, a venit înapoi în cameră, i l-a pus în regiunea burtii și ia spus că o va tăia...Primele lovituri pe care le-a primit au fost în odaie, lângă fereastră. Când i s-a aplicat cuțitul lângă burtă, a perceput fapta ca una reală. Acțiunile date nu le-a văzut nimeni pe motiv că ele s-au petrecut în casă...În momentul când i-a aplicat cuțitul la burtă, Grubleac Victor a spus „Cățeauă, eu te voi tăia...”. Existența pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor constituie circumstanța, acel semn obligatoriu care întregește latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.155 Cod penal.

Latura subiectivă a infracțiunii examinate se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă. Motivele și scopurile infracțiunii pot fi variate. Cel mai des, motivul se exprimă în răzbunare, iar scopul – în schimbarea conduitei victimei în interesul făptuitorului.

Reieșind din cele menționate supra, instanța de apel a constatat că inculpatul Grubleac Victor a avut intenția de a o amenința pe partea vătămată Leah Elena cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele părții apărării invocate în cererea de apel precum că condamnarea lui Grubleac Victor este axată pe presupuneri, la materialele cauzei lipsând careva probe indubitabile, fapt ce nu poate fi reținut în speță or, dimpotrivă, întreg ansamblul probatoriu al cauzei penale indică la culpabilitatea lui Grubleac Victor.

Subsecvent, instanța de apel a apreciat că probele enumerate supra, în ansamblu, confirmă vinovăția inculpatului Grubleac Victor în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Codul penal, deoarece conținutul acestora indică incontestabil asupra faptului că anume inculpatul a inițiat un conflict cu partea vătămată Leah Elena, în cadrul căruia s-a îndreptat spre bucătărie de unde a luat un cuțit pe care l-a pus în regiunea abdomenului părții vătămate, numind-o cu cuvinte necenzurate și amenințând-o cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății. Astfel, partea vătămată a perceput amenințarea ca fiind reală, existând pericolul realizării acestora.

În contextul declarațiilor părții vătămate Leah Elena, instanța de apel a apreciat ca drept veridice, credibile, și care au fost susținute și confirmate prin alte probe,

cercetate în cadrul ședinței de judecată declarațiile martorului acuzării Ceaus Valentina care a confirmat faptul că „...Apoi Victor s-a întors, a deschis ușa și a intrat în apartament. În momentul în care acesta a intrat, a lovit-o cu palma, iar pe fiica a certat-o, după care a mers la bucătărie, a luat un cuțit și cu acest cuțit s-a îndreptat spre fiica sa. A fugit să ceară ajutor la vecini, iar Victor în acel moment a coborât jos. După cele întâmplate, o vecină în vârstă a ieșit și a întrebat ce s-a întâmplat. Persoana dată nu a vrut să fie martor pentru că nu l-a văzut pe Victor la înfățișare. Martorul Valentina nu a văzut cum Victor a lovit-o pe Elena Leah pe față. Victor a amenințat și cu vorbe, având la el cuțitul...”.

Instanța de apel a menționat că declarațiile părții vătămate Leah Elena se află în coroborare, se completează și se confirmă prin declarațiile martorului Leah Alexandru care a declarat că „... A revenit acasă după un apel al mamei, care l-a sunat după masă și i-a comunicat despre cele întâmplate, că Grubleac Victor a intrat în casă, fără acordul cuiva, a sărit la bătaie la ea. I-a spus că acesta era în stare de ebrietate. Striga, înjura, ceva solicita, pretindea că cineva i-a luat ceva. În ziua ceea, mama i-a spus că a fost amenințată cu moartea. Grubleac Victor a încercat să ia cuțitul...”.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului Grubleac Victor, precum că nu a comis careva acte de violență în apartamentul XXXXX la 22 iunie 2019, or aceste afirmații reprezintă prin sine o versiune artificială de apărare care se combate prin probele administrate în cadrul ședinței de judecată și verificate în ședința instanței de apel, pe care instanța de apel le-a însușit și le-a dat precie după intima convingere. Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina lui în comiterea infracțiunii incriminate, iar cele invocate de apărător sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de judecată drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Instanța de apel nu a reținut argumentul părții apărării, precum că, linia de învinuire a lui Grubleac Victor este pusă la bază doar de cele menționate doar de către presupusa parte vătămată, or, pe parcursul judecării cauzei penale nu s-au constatat circumstanțe, care ar putea provoca dubii în veridicitatea declarațiilor părții vătămate și a martorilor, deoarece în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești dâșii au dat aceleași declarații, care au indicat la inculpatul Grubleac Victor ca fiind persoana care a amenințat-o pe Leah Elena.

Astfel, reieșind din materialele cauzei penale și din sentința contestată, instanța de apel constatat că vina lui Grubleac Victor a fost demonstrată prin probele prezentate de către acuzare, examinate în prima instanță și verificate în instanța de apel care confirmă cu certitudine faptul că Grubleac Victor la data de 22 iunie 2019 a comis infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că argumentele invocate de apelant referitor la achitarea inculpatului, pe motiv că probele administrate în cauză nu dovedesc vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar.

Referitor la motivele invocate în cererea de apel precum că, „(...) sentința judecătorească este nefondată”, instanța de apel a menționat că, o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece sentința primei instanțe este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, care sunt identice cu argumentele apelului declarat de același autor, totodată instanța de apel a considerat că, repronunțarea asupra argumentelor apelului nu poate duce la casarea sentinței contestate, or potrivit practicii CtEDO (Coroi vs R. Moldova, 15.03.2011), Curtea a specificat că, „ (...) este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al CoEDO”

La individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acestuia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acesteia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatei.

Instanța de apel a menționat că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța de apel a relatat că, prima instanță, la stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care se atribuie la categoria celor mai puțin grave, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, care potrivit caracteristicii eliberate de Inspectoratul de Poliție Ciocana, Sectorul de Poliție nr. 6, se constată că inculpatul Grubleac Victor, duce un mod de viață amoral, consumă abuziv băuturi alcoolice, este foarte agresiv, anterior fiind atras la răspundere contravențională de mai multe ori. Cercul de prieteni cu care contactează la fel sunt persoane anterior atrase la răspundere contravențională, care duc un mod de viață amoral. Este predispus de a comite contravenții, iar în urma discuțiilor duse cu ultimul în scop de resocializare

a comportamentului și a modului de viață, s-a constata că ultimul nu dorește să-și schimbe modul de viață pe care îl duce la moment.

Totodată, potrivit materialelor cauzei, instanța de apel a reținut că potrivit extrasului privind antecedentele penale (f.d.246), Grubleac Victor, deși anterior a fost judecat, antecedente penale la data pronunțării sentinței nu avea, însă la data comiterii infracțiunii acestea nu erau stinse (f.d. 52). Inculpatul Grubleac Victor fiind condamnat prin sentința XXXXX, în baza art. 105 alin. (1) Cod penal al Federației Ruse, fiindu-i stabilită pedeapsa sub forma închisorii pe un termen de 12 ani. Sentința în cauză a fost recunoscută spre executare pe teritoriul Republicii Moldova de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, fiind tratat drept condamnat pentru comiterea infracțiunii de omor intenționat, prevăzute de art. 145 alin. (1) din Codul penal, iar pentru executare fiindu-i stabilit 9 ani și 8 luni de închisoare. Victor Grubleac a fost eliberat la data de 16 august 2013, din motivul executării pedepsei.

Succesiv, instanța de apel din actele cauzei a reținut că Grubleac Victor nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru (f.d. 55, 57).

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, instanța nu a reținut circumstanțe atenuante în sarcina inculpatului, inclusiv în conformitate cu prevederile art. 77 Cod penal, în calitate de circumstanțe agravante s-a stabilit faptul săvârșirii infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză și săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate.

Instanța de apel a reținut că sancțiunea art. 155 Cod penal prevede pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 550 la 750 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de la 1 la 3 ani.

Respectiv, instanța de apel a atestat că, pedeapsa stabilită inculpatului Grubleac Victor sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, este una echitabilă, fiind numită cu respectarea strictă a prevederilor legislației în vigoare și careva temei de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu lipsește.

Mai mult ca atât, instanța de apel a considerat că, prima instanță a ajuns la concluzia corectă, precum că, la caz scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin ispășirea unei pedepse privative de libertate, or, pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționali cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane.

Totodată, instanța de apel a reținut că pedeapsa stabilită inculpatului coraborează cu Recomandarea Nr. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniștri la 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri, potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și

măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia ținând cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii”.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată și soluția fondului cu privire la încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în suma solicitată, în conformitate cu prevederile art. 227-229 din Codul de procedură penală.

Instanța de apel a notat că, potrivit art. 397 alin. (3) Cod de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare, precum și al celei de achitare sau de încetare a procesului penal, pe lângă chestiunile enumerate în art. 395 și 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă hotărârea cu privire la corpurile delict. Prin urmare în contextul celor enunțate, instanța de apel, a apreciat ca fiind întemeiate concluziile primei instanțe, cu referire la soarta corpului delict, care corect a dispus soluționarea acestuia, în temeiul prevederilor art. 162 Cod de procedură penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor, prin care invocând ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin.(1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei cu achitarea lui Grubleac Victor ca fiind nevinovat.

5.1 În motivarea recursului ordinar, avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor invocă că, condamnatul nu și-a recunoscut vina nici la anchetarea preliminară, nici în judecată, declarând că nu a comis acte de violență în apartamentul XXXXX la 22 iunie 2019. El detaliat a explicat scopul vizitei lui în această locuință ca să se clarifice cu Dima Leah, care în acea zi l-a deposedat de bunurile personale. Nu a întreprins față de nimeni acte de violență.

Menționează că, sentința în privința lui Grubleac Victor este declarată pe ignorarea vădită a principiul stipulat de CEDO egalitatea precutn și prevederile art 24, 26, 27 Cod de procedură penală.

Probele acumulate la materialele cauzei nu oferă posibilitatea de a-l recunoaște vinovat pe Grubleac Victor. La etapa examinării preliminare apărarea a înaintat cereri procesuale, inclusiv de a înceta urmărirea penală față de el (temeiul art. 284, 285 Cod de procedură penală), însă ele au fost respinse. Învinuirea lui Grubleac Victor e pusă la bază cele menționate de către presupusa parte vătămată, ceea ce el consideră o vădită cointeresare.

Instanța de apel nu a luat în considerație că Grubleac Victor are loc permanent de trai, este angajat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv, ceea ce servește temei de a constata că nu a putut fi apriori declarat vinovat în comiterea infracțiunii.

S-a emis o sentință neîntemeiată, lipsită de probe concludente, nu s-a respectat principiul stipulat și în practica CEDO — egalitatea armelor, dând prioritate probelor acuzării ceea ce este o eroare de fapt și de drept. Din aceste motive, se desprinde convingerea că vinovăția reflectată este întemeiată pe multiple presupuneri.

Probele acumulate la dosar sunt contradictorii și față de Grubleac Victor s-a încălcat dreptul menționat în art. 6 din Convenția pentru Apărarea Dreptului Omului - un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești, care în partea sa enunță -

principiului supremației dreptului, ca unul din elementele fundamentale, prevăzut și de art. 5, 13 CEDO, servesc temei de admitere a recursului.

Consideră că lui Grubleac Victor i-au fost ignorate drepturile la un proces echitabil, iar la emiterea deciziei nu s-au respectat cerințele art. 5, art. 13 CEDO, pentru întrunirea tuturor drepturilor constituționale.

Instanța de apel era obligată să examineze din oficiu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

6. Referință privind opinia sa asupra recursului a fost depusă de către procuror, prin care solicită dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursuri ordinare în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă că recurentul face referință la erorile prescrise la art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate în cererea de recurs depusă de avocatul Druță Boris în numele inculpatului, se atestă că acesta invocă dezacordul cu decizia instanței de apel sub aspectul că probele acumulate la materialele cauzei nu oferă posibilitatea de a-l recunoaște vinovat pe Grubleac Victor, precum și faptul că instanța de apel era obligată să examineze din oficiu suspendarea condiționată a executării pedepsei, motive care se subscriu temeiurilor de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

Cu referire la temeiul indicat de către avocatul Druță Boris, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal consideră, că acest temei de casare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat și apreciază că hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel nu conține motivele ce au stat la baza adoptării soluției. Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată.

Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a menține sentința prin care inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea comisă, deoarece fapta acestuia întrunește elementele faptei prejudiciabile prevăzute de legea penală, imputată lui, concluzii ce au rezultat în urma analizei coroborate a cumulului de probe administrat la dosar.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând lucrările dosarului remarcă, că judecând apelul declarat, la caz, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cercetând suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței de judecată, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, instanța de recurs ordinar remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului apărării și menținerii fără modificări a sentinței primei instanțe, expunându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate de părți.

Totodată, Colegiul penal conchide că deși recurentul invocă că instanța de apel era obligată să examineze din oficiu suspendarea condiționată a executării pedepsei, acesta nu au adus nici un argument relevant în susținerea acestei solicitări, iar analizând partea descriptivă a deciziei instanței apel (reflectată la pct. 4.1 a prezentei decizii) se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, just a analizat probele și le-a dat apreciere cuvenită, respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 ani stabilită de către prima instanță inculpatului Grubleac

Victor corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin.(2) Cod penal. Astfel, instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

În acest context, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile expuse în sentință în partea stabilirii vinovăției inculpatului la comiterea faptei prejudiciabile.

Totodată, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile și argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță, ce au fost verificate în ședință de judecată.

Colegiul penal respinge și alegațiile recurentului precum că instanța de apel nu s-a conformat prevederilor art. 385, 386 Cod de procedură penală, or, din textul deciziei se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Grubleac Victor, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit incidența în prezenta speță.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că inculpatului Grubleac Victor i-a fost aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele comise.

Cu referire la criticele invocate de recurent, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile

Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal lărgit statuează că, instanța de apel corect a menținut sentința primei instanțe prin care inculpatului Grubleac Victor i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de 1 ani închisoare, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurenților precum că, pedeapsa este prea aspră, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave în stare de recidivă.

De asemenea, instanța de recurs respinge și solicitarea apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului Grubleac Victor, și atestă că, suspendarea condiționată ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea mărimii pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare a acesteia.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este

prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În acest context, instanța de recurs notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru inculpat, ci doar se întrunesc circumstanțele necesare care constituie temei de drept pentru instanța de judecată de a decide, potrivit propriei convingeri, asupra oportunității suspendării executării pedepsei închisorii.

La caz, având în vedere că inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă, instanța de apel just a concluzionat că este necesară condamnarea inculpatului potrivit legislației în vigoare, cu dispunerea executării reale a pedepsei închisorii.

Astfel, instanța de recurs remarcă faptul că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate (pct. 4.1, din prezenta decizie), relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, just ajungând la concluzia de a dispune executarea reală a pedepsei stabilite inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile legale, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Din considerentele expuse, instanța de recurs ordinar conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Așadar, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Grubleac Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2022, în cauza penală în privința lui *Grubleac Victor XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, semnată la 28 februarie 2023 și pronunțată integral la *16 martie 2023*.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Guzun Ion